

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **P. S.**, zastoupeného Mgr. Gabrielou Nejedlíkovou, advokátkou se sídlem Ostrava, Husova 1285/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 21.10.2014, č. j. MSK 113749/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 30.12.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.10.2014, č. j. MSK 113749/2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant n. Ostravicí ze dne 16.7.2014, sp. zn. D29/2014 ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce navrhl, aby věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Žalobce namítal, že správní orgán postupoval v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a porušil jeho základní právo dané mu Listinou základních práv a svobod, tj. právo na projednání věci v jeho přítomnosti. Dne 7.7.2014 totiž nebyly splněny žádné zákonné podmínky pro to, aby se jednání v jeho nepřítomnosti mohlo konat. Nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně nenapravil svým rozhodnutím ani žalovaný, a proto i jeho rozhodnutí, jímž bylo odvolání zamítnuto, je tedy nezákonné. Žalobce uvedl, že omluvu z ústního jednání správnímu orgánu zaslal řádně a včas, v omluvě uvedl objektivně důležitý důvod (nepřítomnost z důvodu zahraniční dovolené) a současně sdělil, ve kterém termínu se bez potíží k jednání dostaví a předloží případně i potvrzení o dovolené. Byl připraven se prokázat i cestovním pasem s razítky příletu a odletu. V době, kdy správní orgán

projednal přestupek 7.7.2014, byl na zahraniční dovolené. Tuto skutečnost před jednáním správního orgánu sdělil v omluvě ze dne 30.6.2014 a současně požádal správní orgán, aby projednání věci bylo přeloženo na den 21.7.2014 dle předvolání správního orgánu. V předvolání totiž bylo uvedeno celkem šestnáct termínů, v nichž se má projednání věci konat. 21.7.2014 byl první možný termín po jeho návratu z dovolené. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že potvrzení o účasti na zahraniční dovolené zřejmě nepřipojil k žádosti o odročení nedopatřením. Toto potvrzení však již v té době existovalo. Není mu zřejmé, z jakého důvodu tedy správní orgán jeho žádosti nevyhověl. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že jeho omluva z termínů ústních jednání, nařízených v období od 7.7.2014 do 21.7.2014 sice byla náležitá (včasná), avšak nebyla důvodná, kdy důvod, o něž byla omluva opřena, nebyl správnímu orgánu náležitě prokázán. Žalobce poznamenal, že již v žádosti o odročení jednání ze dne 19.6.2014 sděloval správnímu orgánu I. stupně, že požádal o potvrzení jeho zahraniční dovolené zprostředkovatele a jakmile mu bude toto potvrzení doručeno, tak je zašle, popř. je donese k jednání dne 21.7.2014. Namísto toho, aby správní orgán vyčkal na den 21.7.2014, nebo jej vyzval k doložení nezaslaného (omylem) potvrzení o účasti na zahraniční dovolené, mu již přímo zaslal rozhodnutí, kterým jej uznal vinným. Jestliže žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že měl předložit cestovní smlouvu, pak žalobce nesdílí názor, že důvodnost omluvy je nutno doložit cestovní smlouvou. Z potvrzení cestovní kanceláře plyne jednoznačně, že v daném termínu se zúčastnil dovolené v zahraničí. Znovu zopakoval, že byl připraven potvrzení předložit i na jednání dne 21.7.2014. Rozhodnutí žalovaného není správné a žalovaný nesprávně vyložil také závěry, vyjádřené Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 12.3.2009 ve věci sp. zn. 7 As 9/2009.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobní námitky jsou z větší části pouze opakováním námitek odvolacích. Žalobce neuvádí důvody, které by vyvracely právní názor žalovaného na posouzení omluvy z ústního jednání, nýbrž pouze opakuje argumenty, které vznášel již v průběhu správního řízení. Co se týče sporné omluvy z ústního jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalobce dne 7.7.2014 žalovaný odkázal na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2013, č. j. 6 As 25/2013-23, z něhož citoval. Dále uvedl, že v projednávané věci šlo již o třetí omluvu žalobce v pořadí, přičemž obě předchozí omluvy byly učiněny až těsně před termínem ústního jednání a odůvodněny byly pracovní neschopností žalobce, která nastala vždy právě těsně před ústním jednáním. Nicméně obě omluvy byly prokázány rozhodnutím lékaře o dočasné pracovní neschopnosti. Třetí předvolání k ústnímu jednání žalobce obdržel dne 11.6.2014, kdy se přihlásil do své datové schránky. Teprve dne 19.6.2014, tedy se zpožděním více než jednoho týdne, žalobce doručil správnímu orgánu omluvu na termíny 7.-17.7.2014 z důvodu „dlouhodobě naplánované zahraniční dovolené“, tento důvod však ničím neprokázal ani neosvědčil, pouze uvedl, že předloží potvrzení zprostředkovatele, jakmile mu bude doručeno, případně ho předloží při jednání dne 21.7.2014. Správní orgán tedy vyčkával na doplnění omluvy o prokázání jejího důvodu. Vzhledem k tomu, že ani do 30.6.2014 důvod omluvy prokázán nebyl, sdělil žalobci, že jednání nařízené na den 7.7.2014 se uskuteční, neboť omluva nebyla řádně doložena smlouvou o zahraniční dovolené. Žalobce na toto sdělení obratem reagoval sdělením ze dne 30.6.2014, v němž uvedl, že předkládá potvrzení cestovní kanceláře, současně uvedl, že cestovní smlouvu nepředloží, neboť v ní jsou uvedeny i jiné osoby, které nejsou účastníky řízení (z čehož mimo jiné vyplývá, že takovou smlouvu měl k dispozici). Toto sdělení však ve skutečnosti žádnou přílohu neobsahovalo, na což správní orgán obratem žalobce upozornil. Na toto upozornění správního orgánu ze dne 2.7.2014 však žalobce již nijak

nereagoval. K odvolání ze dne 4.8.2014 pak žalobce přiložil sdělení Cestovní kanceláře Exim tours ze dne 30.6.2014, v němž je uvedeno, že žalobce si zakoupil zahraniční zájezd, který se uskuteční ve dnech od 4. do 18.7.2014.

Žalovaný má za to, že sporná omluva žalobce nesplnila podmínku bezodkladnosti, neboť byla učiněna až s týdenním odstupem ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o termínech ústního jednání, přičemž šlo-li podle žalobce o dovolenou „dlouhodobě naplánovanou“, věděl o termínu dovolené již v době, kdy předvolání obdržel.

Současně omluva nesplnila podmínku (včasného) dokladování jejího tvrzeného důvodu, neboť potvrzení cestovní kanceláře o termínu dovolené předložil žalobce až spolu s odvoláním, tedy až se značným odstupem po provedeném ústním jednání, ačkoli ho mohl předložit ještě před ústním jednáním, neboť je datováno dnem 30.6.2014. Nepředložil ho ani bez zbytečného odkladu po návratu z dovolené, ačkoli to předtím sám avizoval. O nutnosti prokázat důvod omluvy byl přitom obecně poučen již v předvolání a dále pak konkrétně po podání omluvy. Současně je toto potvrzení naprosto vágní, obsahuje pouze údaj o termínu zahraničního zájezdu 4.-18.7.2014, který se navíc ani neshoduje s termínem, který žalobce uváděl v omluvě tj. 7.-17.7.2014.

K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2009, č. j. 7 As 9/2009-66 s tím, že omluva může být náležitá i tehdy, je-li učiněna až po ústním jednání, žalovaný uvedl, že tento závěr platí pouze za předpokladu, že časový odstup omluvy je odůvodněn konkrétními okolnostmi, a to s ohledem na charakter překážky, která brání účastníku řízení v účasti na ústním jednání. Důvod omluvy musí tedy bránit účastníku nejen v tom, aby se k jednání dostavil, ale i v tom, aby omluvu učinil dříve, respektive před ústním jednáním (soud příkladmo uvádí náhlé onemocnění, úraz, hospitalizaci, upoutání na lůžko). Taková situace však v projednávané věci nenastala, neboť žalobci nic nebránilo prokázat tvrzený důvod omluvy ještě před ústním jednáním. Skutečnost, že z vlastní nepozornosti či nedostatečné obezřetnosti nepřipojil ke sdělení ze dne 30.6.2014 přílohu v podobě potvrzení cestovní kanceláře, a že na upozornění správního orgánu na absenci přílohy již nereagoval, jde pak zcela k tíži žalobce, neboť právě na něm leží důkazní břemeno ohledně omluvy z ústního jednání.

V této situaci je tedy nadbytečné dále hodnotit, zda by předložené potvrzení cestovní kanceláře bylo dostatečné k prokázání tvrzeného důvodu omluvy, bylo-li by bývalo předloženo ještě před ústním jednáním, či nikoliv.

K námitce, proč nebylo ústní jednání konáno dne 21.7.2014, žalovaný uvedl, že k předvolání na více termínů přistoupil správní orgán zjevně proto, že žalobce se předtím již dvakrát z jednání omluvil, přičemž způsob omluvy (pracovní neschopnost započatá vždy bezprostředně před ústním jednáním) odůvodňoval obavu z jejich možné účelovosti. Žalobci pak nebylo dáno na výběr, kterého z nařízených termínů se zúčastní, nýbrž v předvolání bylo jednoznačně uvedeno, že „každý následující termín platí pro případ řádné a včasné omluvy z jednání předcházejícího; v případě, že nařízené ústní jednání proběhne v některém ze stanovených termínů, odpadají termíny následující“. Jestliže žalobce se řádně neomluvil z prvního termínu dne 7.7.2014, proběhlo ústní jednání v tomto termínu, čímž další termíny odpadly.

Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1.s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení

jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 30.12.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci dne 3.11.2014 (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správních spisů žalovaného a správního orgánu I. stupně zjistil krajský soud následující pro věc významné skutečnosti.

Dne 30.1.2014 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 30.1.2014 v 11:28 hodin na silnici I/56 mimo obec Frýdlant n. Ostravicí (směr Staré Hamry) řídil řidič motorové vozidlo značky Peugeot Expert, RZ X, kterému byla naměřena rychlost 124 km/h v místech, kde je povoleno maximálně 90 km/h. Po odpočtu odchylky měřícího zařízení je výsledná rychlost 120 km/h. Měření bylo provedeno měřícím zařízením Polcam. Řidič tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. a tím je podezřelý z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) téhož zákona. Řidič s projednáním v blokovém řízení nesouhlasil a požádal o projednání u správního orgánu. Ve vozidle se kromě řidiče nacházely tři nezletilé osoby. V osobě řidiče byl zjištěn žalobce, jehož totožnost byla prokázána občanským průkazem a řidičským průkazem. Žalobce žádné vysvětlení nepodal a oznámení přestupku odmítl podepsat. Součástí spisu je dále záznam o dechové zkoušce na alkohol, fotodokumentace změřeného vozidla, včetně fotografie řidiče, ověřovací list č. 13/14 s platností do dne 23.1.2015, osvědčení policistů T. P. a J. K. o proškolení k obsluze silničních rychloměrů (kromě jiného i rychloměrů Polcam) a výpis z evidenční karty řidiče. Ze spisu dále vyplývá, že proti příkazu o uložení pokuty ze dne 20.2.2014 podal žalobce v zákonné lhůtě odpor. Předvolání k ústnímu jednání na 7.5.2014 bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 2.4.2014. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 30.1.2014 v 11:28 hodin na silnici I. třídy č. I/56, ve směru jízdy na Staré Hamry, řídil motorové vozidlo tovární značky Peugeot Expert, RZ X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h a byla mu Policíí ČR naměřena rychlost 124 km/h. Při zvažení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3\%$, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 120 km/h. Tímto jednáním porušil povinnosti uvedené v § 18 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59 správního řádu o tom, že je povinen dostavit se včas na určené místo a nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Dále byl poučen dle § 37 odst. 4 správního řádu, kromě jiného o tom, že důvod omluvy je nutno prokázat. Dále mu bylo sděleno, že nedostaví-li se bez náležité omluvy nebo bez vážných důvodů, může být přestupek projednán bez jeho účasti (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Dále bylo žalobci dáno poučení dle § 33 správního řádu o možnosti zvolit si zmocněnce a o tom, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a při ústním jednání bude mít možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí, které budou do termínu tohoto jednání shromážděny.

Z ústního jednání nařízeného na den 7.5.2014 se žalobce omluvil 5.5.2014 ze zdravotních důvodů s tím, že od 5.5.2014 je v pracovní neschopnosti. Další ústní jednání správní orgán I. stupně nařídil na 9.6.2014. Žalobci bylo oznámeno jaké věci se předvolání týká a byl poučen shodně jako v předchozím předvolání k ústnímu jednání. Uvedené předvolání bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 21.5.2014. I z tohoto ústního jednání se žalobce omluvil dne 9.6.2014 ze zdravotních důvodů s tím, že od 9.6.2014 je v pracovní neschopnosti. Správní orgán I. stupně tuto omluvu akceptoval a dne 10.6.2014 žalobce předvolal k ústnímu jednání dne 7.7.2014, 8.7.2014, 9.7.2014, 10.7.2014, 14.7.2014, 15.7.2014, 16.7.2014, 17.7.2014, dále na termíny od 21.7.2014 do 24.7.2014, a dále na termíny od 28.7.2014 do 31.7.2014 s tím, že každý následující termín platí pro případ řádné a včasné omluvy z jednání předcházejícího. Bylo mu sděleno, že v případě, že nařízené ústní jednání proběhne v některém ze stanovených termínů, odpadají termíny následující. Žalobci bylo rovněž sděleno v jaké věci je předvolán a byl shodně poučen jako v předchozích předvoláních. Toto předvolání bylo žalobci doručeno do datové schránky 11.6.2014.

Dne 19.6.2014 obdržel správní orgán I. stupně elektronické podání žalobce opatřené uznávaným elektronickým podpisem, v němž žalobce správnímu orgánu I. stupně sděloval, že na dny 7.7.2014 až 17.7.2014, kdy je nařízeno ústní jednání, má již dlouhodobě naplánovanou zahraniční dovolenou s dětmi, které má ve střídavé péči. Nesouhlasí s tím, aby se jednání konalo v jeho nepřítomnosti, protože se chce osobně vyjádřit k jeho průběhu a uplatňovat své argumenty a návrhy na dokazování. Požádal o potvrzení zahraniční dovolené zprostředkovatele. Jakmile mu bude toto potvrzení doručeno, tak je správnímu orgánu zašle, popř. ho donese k jednání, které je naplánované na den 21.7.2014 v 9:00 hodin. Požádal, aby jednání bylo přeloženo. Na tuto omluvu reagoval správní orgán I. stupně podáním ze dne 30.6.2014, doručeným téhož dne žalobci do jeho datové schránky. V něm žalobci sdělil, že jeho omluva by byla akceptována pouze v případě, že by byla do 5-ti dnů od podání řádně doložena a to smlouvou o zahraniční dovolené. Toto z jeho strany učiněno nebylo. Správní orgán I. stupně žalobci současně sdělil, že jednání nařízené na 7.7.2014 se uskuteční i v případě jeho neúčasti v souladu s ust. § 74 odst. 1 správního řádu. Dne 1.7.2014 obdržel správní orgán elektronické podání žalobce opatřené uznávaným elektronickým podpisem, v němž opětovně požádal o odročení ústního jednání s tím, že ve dne 7.7.2014 až 17.7.2014 má již dlouhodobě naplánovanou zahraniční dovolenou. Dále uvedl, že dnešního dne (30.6.2014) obdržel od cestovní kanceláře potvrzení o zahraniční dovolené, které přikládá v příloze. Požádal, aby jednání bylo přeloženo na 21.7.2014. Žádné potvrzení (ani jiný dokument) přílohou uvedeného elektronického podání nebylo. Městský úřad Frýdlant n. Ostravicí dopisem ze dne 2.7.2014, který byl žalobci doručen do datové schránky fikcí doručení dne 12.7.2014 sdělil, že jeho omluva bude akceptována pouze v případě doložení řádné smlouvy o zahraniční dovolené. Byl upozorněn, že jeho podání – omluva nebyla doložena, v příloze nebyl žádný dokument. Pouhé potvrzení cestovní kanceláře nebude akceptováno.

V protokolu o ústním jednání ze dne 7.7.2014 je zaznamenáno, že se žalobce k jednání nedostavil. Správní orgán věc projednal v nepřítomnosti žalobce. V souladu s ust. § 51 a § 53 správního řádu správní orgán provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, kromě jiného oznámením přestupku, záznamem o přestupku, úředním záznamem pprap. T. P., osvědčeními, ověřovacím listem č. 13/14, výpisem z evidenční karty řidiče. Dne 16.7.2014 pak Městský úřad Frýdlant n. Ostravicí vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, jehož se dopustil tím, že dne

30.1.2014 v 11:28 hodin v katastru obce Frýdlant n. Ostravicí, na silnici I. třídy č. I/56 ve směru jízdy na Staré Hamry, řídil motorové vozidlo tovární značky Peugeot Expert, RZ X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h a byla mu Policií ČR naměřena rychlost 124 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 120 km/h. Tímto jednáním porušil povinnosti uvedené v § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a byla mu uložena pokuta ve výši 2.700,- Kč a povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč a dále bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. K zásadní odvolací námitce žalobce, že byl krácen na svých právech tím, že mu bylo správním orgánem I. stupně znemožněno projednat věc za jeho účasti, žalovaný z důvodů, které podrobně rozvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, konstatoval, že žalobce před nařízeným termínem ústního jednání dne 7.7.2014 nedoložil důvod omluvy, ač mu k tomu správní orgán I. stupně poskytl veškerou součinnost, a omluva je tak nedůvodná. Žalovaný učinil závěr, že omluva z termínů ústních jednání nařízených v období od 7.7.2014 do 21.7.2014 byla sice náležitá (včasná), avšak nebyla důvodná, kdy důvod, o něž byla omluva opřena, nebyl správnímu orgánu náležitě prokázán. K tvrzení žalobce, že hodlal být ve věci aktivní - projevil zájem dostavit se k termínu nařízenému na den 21.7.2014, žalovaný uvedl, že toto tvrzení neshledal, vzhledem k tomu, že šlo již v pořadí o třetí omluvu žalobce, jako relevantní. Odkázal současně na závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí č.j. 9As 101/2012-160 ze dne 21.2.2013, z něhož citoval. K odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7As 9/2009 ze dne 12.3.2009 žalovaný uvedl, že tam učiněné závěry na danou věc nedopadají, neboť Nejvyšší správní soud řešil omluvu učiněnou dodatečně, zatímco v případě žalobce šlo o včasnou, avšak nedůvodnou omluvu. Žalovaný dále posuzoval otázky skutkové a právní a uloženou sankci.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán I. stupně ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluvit.

S žalobní námitkou žalobce, že správní orgán I. stupně zkrátil jeho procesní práva tím, že neakceptoval jeho omluvu žalobce z ústního jednání nařízeného na 7.7.2014, krajský soud nesouhlasí. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z citovaného § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá, že projednat věc nepřítomnosti obviněného lze jen za určitých podmínek. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j. 9As 101/2012-60 konstatoval, že uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá určitou součinnost, jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již

samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, příp. se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá, jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku pak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je pak nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku, konec citace. Odkázat lze i na konstantní judikaturu Ústavního soudu, např. nález III.ÚS 68/97, usnesení sp. zn. II.ÚS 100/2002.

Krajský soud sdílí názor žalovaného, že žalobce neprokázal tvrzený důvod omluvy z ústního jednání nařízeného na 7.7.2014. Přestože v již v opakovaných předvoláních k ústním jednáním (předvolání k ústnímu jednání na 7.7.2014 bylo v pořadí třetí) byl žalobce poučen o tom, že důvod omluvy je nutno prokázat, pak v případě omluvy k ústnímu jednání na 7.7.2014, resp. 7.7.2014 až 21.7.2014 potvrzení cestovní kanceláře o naplánované zahraniční dovolené nedoložil, přestože to avizoval v podání ze dne 30.6.2014 doručeném správnímu orgánu 1.7.2014. Důvod omluvy žalobce neprokázal ani poté, co byl správním orgánem I. stupně upozorněn na to, že jeho omluva bude akceptována pouze v případě doložení řádné smlouvy o zahraniční dovolené a že žádný dokument přílohou jeho podání ze dne 30.6.2014 – tam uvedené potvrzení cestovní kanceláře – správnímu orgánu předložen nebyl. Shodně s žalovaným má také odvolací soud za to, že za situace, kdy se jednalo již v pořadí o třetí omluvu žalobce, nelze považovat za relevantní argumentaci žalobce, že hodlal být ve věci aktivní a že projevil zájem se dostavit k termínu nařízenému na den 21.7.2014. Naprosto přiléhavý je odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 101/2012-160, v němž je uvedeno, že v případě sériových omluv z jednání lze po obviněném spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě stále více úzkostlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou, konec citace. Podstatnou v projednávané věci je skutečnost, že důvod omluvy z ústního jednání nařízeno na den 7.7.2014, resp. až do 21.7.2014 žalobce neprokázal. Krajský soud dále s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 90/2012-31 v daných souvislostech činí závěr, že bylo na žalobci, aby se u správního orgánu včas informoval o tom, zda jeho omluva byla akceptována či nikoliv.

Krajský soud souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7As 9/2009 ze dne 12.3.2009 nelze na danou věc aplikovat, neboť v předmětné věci řešil Nejvyšší správní soud omluvu učiněnou dodatečně, zatímco v případě žalobce šlo sice o včasnou, avšak nedůvodnou omluvu.

S ohledem na shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že správní orgán mohl věc projednat v nepřítomnosti žalobce, jakožto obviněného z přestupku, když se, ač byl řádně předvolán, nedostavil bez náležité omluvy k ústnímu jednání. Z výše uvedeného plyne také závěr soudu, že žalobce se vlastní vinou zbavil možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Jak výše konstatováno ze spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu poučil žalobce v předvoláních k ústnímu jednání o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Veškeré podklady pro vydání rozhodnutí byly shromážděny k datu 7.7.2014, kdy se konalo ústní jednání, při ústním jednání již nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady, pouze stávající podklady byly provedeny zákonem předvídaným způsobem jako důkazní prostředky. Před vydáním rozhodnutím žádné

nové podklady správní orgán již do spisu nedoplňoval.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18.5.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně